

Povídka uveřejněna ve sbírce Oko za oko, kterou vydalo nakladatelství Mladá fronta v roce 2011

Dívčí války

„Žaluji!“

Státní zástupkyně povstala a začala přednášet obžalobu. Soudce Marcel Malý se pohodlně opřel a pozoroval ji pln estetického uspokojení.

„Žaluji Ctirada Hedvábného, bytem v Plzni, Karla Berana 22,“ četla Vlasta Hájková plna spravedlivého rozhořčení, jako vždy, když byla přesvědčena o vině obžalovaného.

„Mýtická bojovnice z dívčích válek,“ pomyslel si soudce, představil si vlající havraní hřívu a Vlastu, obkročmo sedící na neosedlaném koni.

„Ctirade, tvé dny jsou sečteny,“ komentoval v duchu její výkon, i když podrobně znal obsah spisu v červených deskách a věděl, že obžaloba stojí na jediném usvědčujícím důkazu – vlastnoručně sepsaném dopisu. K odsouzení to zatím nestačí, ovšem znal Vlastu deset let a věděl, že má další esa v rukávech fialového taláru.

Přestal poslouchat popis skutku a soustředil se na obžalovaného. Vždycky to tak dělal. Když v klidu a tichu své kanceláře studoval spis, skládaly se mu informace z jednotlivých důkazů jako dílky puzzle, ale teprve hlavní líčení a osobní setkání s obžalovaným mu vždy dodalo chybějící článek.

„Zvláštní,“ pomyslel si, „jako kdybych slyšel falešnou strunu.“

Povzdechl si a znovu si Ctirada prohlédl. Souměrná tvář a tmavé, pichlavé oči, třicet pět let. Vysoká inteligence, jak věděl ze spisu. Schopný naplánovat složitý podvod. Uvolněně seděl na místě pro obžalované a tvářil se nečitelně. Těžký protivník.

Začal se na hlavní líčení těšit.

Jedním uchem poslouchal obžalobu, kterou stále předčítala Vlasta, a stočil pohled k obhájkyni, spolužačce Šárce Poupětové.

„Něžná Šárinka,“ vzpomněl si na fakultní přezdívku. Neprůbojná, milá, výborná studentka. Nechápal, proč si po státnicích vybrala bojové prostředí

advokacie. Pro hlavní líčení byla příliš nevýrazná, pro klienty málo bojovná a pro obchodní partnery příliš ústupná.

„Já se s ní ovšem soudím rád,“ obhajoval ji vždycky před svými kolegy a spolužáky. Pokaždé byla dobře připravená, z hlavního líčení nedělala zbytečně divadlo, a přestože to její klienti málokdy ocenili, udělala pro ně v rámci obhajoby vždy maximum.

Ctirad Hedvábný na sobě cítil soustředěný pohled předsedy senátu a věděl, že má před sebou obtížnou partii. Jako zkušený hráč pozorně sledoval státní zástupkyni a promýšlel možné varianty. Pak stočil pohled k obhájkyni a chvíli se bavil jejich porovnáváním. Zaujalo ho, jak jsou rozdílné, ačkoli jejich postavy skrývaly velmi podobné taláry, odlišené jen barvou lemu kolem krku a rukávů. Státní zástupkyně - odměřená, vášnivá bojovnice za spravedlnost, jejíž černé kadeře neposlušně poskakovaly kolem zajímavého obličejce. Obhájkyně naopak něžná blondýnka. Ctirad ovšem rozuměl ženám a věděl, že pod křehkou fasádou se skrývá malý plamínek, který by byl chopen podpálit vesnici. Přemýšlel, kterou z energií využije ve svůj prospěch.

„To bude zajímavý boj,“ pomyslel si, a když zjistil, že jej soudce pozoruje, stočil oči na červené desky trestního spisu a snažil se tvářit neproniknutelně. Soudce si však všiml plamínku v jeho tmavých očích a věděl, že bude muset být pozornější než jindy.

x

Vlasta byla ráda, že za sebou mohla zavřít dveře kanceláře. Pověsila talár na věšák a pročesala neposlušné havraní vlasy. Dnešek se zjevně nevydařil. Poprvé od doby, kdy začala pracovat jako státní zástupkyně, si Vlasta nebyla shromážděnými důkazy jista. Jako už mnohokrát předtím, i dnes přednášela obžalobu, pevně a jistě popisovala jednotlivá jednání Ctirada Hedvábného a skládala z jednotlivých kroků logický řetěz událostí, který trestní zákon kvalifikuje jako podvod se škodou velkého rozsahu. Pokaždé, když zvedla oči od textu, zachytila jeho pohled.

„Jaké má pichlavé oči,“ myslela si a nebylo jí příjemně. „Příšerný chlap. Už jenom to jméno...“

Cítila se unavená a přála si, aby na ni doma někdo čekal, aby ji objal a sňal z ní bolavé příběhy a špatné konce, které každý den objasňovala, kontrolovala nebo zpracovávala.

Napadlo ji, že zavolá matce, a sáhla po telefonu, ale nakonec jej zase odložila.

„Měla by sis pořídit rodinu,“ řekla by jí matka a ona by se jako už tolikrát pokoušela vysvětlit, že žije svou prací a že by žádný manžel nesnesl odchody v noci k výslechům, stálou pohotovost, občasné výhrůžky a její strach, že nedokáže děti dobře vychovat.

„Nechci žádný vztah. A nemůžu mít děti,“ vysvětlovala pokaždé. „Zničila bych je svými obavami. Že budou krást. Že se chytanou party. Že se jim může venku něco stát. Nemohla bych mít děti...“

Dnes ji to mrzelo víc, než kdy jindy.

x

Smrákalo se. Vlasta vyšla před budovu státního zastupitelství a kráčela k autobusové zastávce.

„Dobrý den, paní doktorko.“ Najednou stál před ní a jeho oči ji probodávaly skrz naskrz.

„Nikdy nemluvím s obviněnými,“ řekla příkře a pokračovala v chůzi. Nechápala, co po ní může chtít, a jeho přítomnost jí byla nepříjemná.

Ctírad měl ovšem dost času promyslet každé slovo.

„Myslel jsem si, že byste mohla mít zájem mě vyslechnout.“

Zarazila se. Nechtěla se dívat do jeho pichlavých očí. Přemýšlela, zda z ní chce vytáhnout informace ze spisu nebo jestli jí chce svést.

Pak bojovně zvedla hlavu a zopakovala:

„S obviněnými mluvím jen pracovní,“ otočila se a kráčela pryč.

Nepřemlouval ji, jen polohlasně řekl do prázdna:

„Chtěl jsem vám přece říct pravdu. A ovšemže pracovní.“

Porozuměla té větě, ale hrdost jí nedovolila se otočit.

x

Nemohla spát. Ve tmě viděla jeho oči a byla si jista, že s ním nechce být o samotě. Vůbec do něj neviděla, a to ji mátló. Obvykle během přípravného

řízení prohlédla duše pachatelů a jejich motivace, otevřené i skryté, byly pro ni čitelné a skutky jednoznačné. U něj to bylo jiné. Najednou si nebyla jista, jak přesně se skutek stal. A nevěděla, proč napsal dopis, který teď byl hlavním důkazem proti němu. Vlastně o něm nevěděla nic. V přípravném řízení odmítl vypovídat, a protože nikdy dříve nestál před soudem, policie o něm téměř nic nezjistila.

Posadila se na postel, rozčuchané vlasy trčely kolem obličeje a hlavou se jí přehnala nepříjemná myšlenka.

„Proč mě jen napadlo ho obžalovat? Vždyť nemáme nic jiného než několik nepřímých důkazů!“

Zalitovala, že spis nemá u sebe, přestože šlo o důvěrný materiál. Zákaz nosit spisy domů nikdy dřív neporušila, ale právě teď ji zamrzelo, že si jej nemůže znovu prostudovat.

„Ráda bych věděla, jak to skutečně bylo.“

Ve tři ráno dospěla k rozhodnutí, že se s ním setká, což sama sobě zdůvodnila zájmem čistě profesionálním. Ihned poté konečně usnula, ale zdálo se jí o něm celou noc.

Ani sobě však tehdy ještě nepřiznala, že po něm touží.

x

Hlavní líčení proti Ctíradu Hedvábnému bylo krátké. Stejně jako v přípravném řízení odmítl vypovídat, a ačkoli se Vlasta snažila, jak mohla, soud po krátké poradě vrátil věc státnímu zastupitelství k došetření.

„Výborně,“ pomyslela si Šárka, „teď teprve začne pořádná práce. Soudci zjevně nestačí shromážděné důkazy, takže Vlasta bude muset obstarat silnější střelivo.“

Předpokládala, že Ctírad bude mít spoustu otázek k dalšímu průběhu řízení, a samotnou ji udivilo, jak se těší na konzultace, které je společně čekají.

„S chytrým klientem je radost spolupracovat,“ říkala si, když uklízela věci ze stolu a obracela se k němu.

Ctírad měl ovšem jiné plány. Jen na ni s úsměvem mrkl a byl pryč.

„Holky, jsem na vás zvědavý,“ myslel si soudce Marcel Malý a zaznamenával divadlo, které následovalo v soudní síni.

Vlasta se tvářila zaraženě – nepamatovala si, že by jí když soud vrátil případ.

„Budu se muset pořádně zamyslet, co s ním teď podniknu. Někde musí nějaký jasný důkaz existovat.“

Tiskla rty k sobě a snažila se nikomu nepodívat do tváře, aby zachovala zdání lhostejnosti. Aby na ní nikdo nepoznal, jak ji zamrzela prohra.

I Šárka se tvářila sklíčeně. Marcel ji zatoužil potěšit a pozvat na oběd nebo na skleničku do své kanceláře, ale v jednací síni a za přítomnosti svou přisedících mu to nepřipadalo vhodné.

„Jindy,“ pomyslel si a povzbudivě se na ni usmál. Roztržitě přikývla. Když se otočil za odcházející Vlastou, napadlo ho, že všichni jsou přibližně stejně staří. On s Šárkou ovšem studoval v Brně, zatímco Vlasta ve stejnou dobu chodila na práva do Prahy. Pak jeho pohled padl na červené desky soudního spisu s datem Ctiradova narození.

„Mohl být našim spolužákem,“ pomyslel si a ta představa ho pobavila. Pak opět ucítil falešný tón.

„Zajímalo by mě, co se tady k čertu děje.“

Nemohl to říct nahlas – soudce se musí i v soukromí chovat jako představitel justice.

Sledoval, jak se obhájkyňe i státní zástupkyňe při odchodu setkaly u dveří, a ke svému údivu viděl, že do sebe téměř zlostně narazily. Ani jedna nechtěla ustoupit.

„Holky, vy snad na sebe žárlíte,“ napadlo ho překvapeně, ale hned myšlenku jako nepatřičnou zaplašil. Nechápal, proč v něm právě tento obžalovaný vzbuzuje nepříjemné pocity.

„Jestli i tohle má na svědomí Ctirad Hedvábný, pak nad ním skutečně rád vynesu odsuzující rozsudek,“ říkal si, když odkládal talár na červené desky trestního spisu a loučil se s přisedícími.

Nemohl vědět, že taková situace nikdy nenastane.

x

Ctirad čekal na stejném místě, a přestože se tvářil pokorně, měla Vlasta pocit, jako by ji provrtával pohledem. V žádném případě z ní nedostane

důležité informace z vyšetřování - byla odhodlaná spíš poslouchat, než mluvit.

„Musím si na něj dávat pozor,“ ujišťovala se. Nechtěla si ještě přiznat, že si musí dát pozor především sama na sebe. Před očima viděla červené desky spisu, které mezitím okresní soud vrátil zpátky do kanceláře státního zastupitelství.

„Zítra si je musím vzít domů k prostudování,“ napadlo ji, než mu odpověděla:

„Dobrá,“ řekla odměřeně, „dám vám pětatřicet minut.“

Souhlasně přikývl a nechal ji, aby vybrala místo. Chtěla se vrátit do kanceláře státního zastupitelství, ale uvědomila si, že je půl páté a že by s ním byla v místnosti sama. Rozhodla se proto pro kavárnu na náměstí. Sedli si proti sobě a začal hovořit. Vážně, soustředěně popisoval dětství a dospívání.

Vlasta seděla rovně jako svíčka, rty pevně semknuty, připravena neříct ani o slabiku víc, než bylo nezbytně nutné. Naopak – teď se potřebuje co nejvíce dovědět. Na nic se však neptal a vyprávěl, vysvětloval své rodinné poměry, zvyky i záliby, a Vlasta poslouchala, i když si od počátku opakovala svou mantru: „Nikomu nevěř ani slovo.“

Ctirad si byl od prvního okamžiku jist, že ji získal. Nespustila z něj oči a překvapeně sebou trhla, když najednou vyprávění přerušil a řekl:

„Tak, vašich pětatřicet minut. Děkuji vám za ně, i když jsem se ještě nedostal k tomu důležitému. Snad budu mít někdy další příležitost. Nechci vás zdržovat, určitě někam spěcháte. Nashledanou.“

Podal jí ruku, otočil se a byl pryč. Zůstala sedět a překvapeně registrovaly hluk v kavárně. Nechápala, co se stalo. To už skutečně uplynula půlhodina? Chtěla ho zastavit, chtěla slyšet pokračování, chtěla ho pochopit. Toužila být s ním, ať už by říkal cokoli. Kdyby o to stál, ráda by mu poskytla víc času, vždyť na ni doma nikdo nečeká. Ale už byl pryč a ona cítila jeho dotyk na své dlani.

„Dost!“ přikázala si, vstala a pokusila se nastolit v sobě obvyklou jistotu a sebedůvěru.

Tentokrát se však snažila marně.

x

V noci nemohla spát a stále dokola si přehrávala scénu v kavárně. Přemýšlela, co jí chce vlastně říct, a čím ho přesvědčila, aby začal mluvit. „Nejspíš za to může moje obžalovací řeč,“ řekla si nakonec, ačkoli té lži sama nevěřila.

„Nechci pořád před sebou vidět jeho oči,“ napadlo ji těsně předtím, než s myšlenkou na něj usnula. Ve snech, které následovaly, jej střídavě pronásledovala, vyslýchala, mučila i sváděla.

Probudila se osvěžená a šťastná, že si ze snů nic nepamatuje.

x

„Pane Hedvábný, měli bychom se poradit, jak dál,“ stálo v mailu, který následujícího dne poslala Šárka Poupětová svému klientovi.

„Nebojte,“ zněla jeho odpověď, „mám cosi v záloze.“ Ráda by znala podrobnosti, ale byl jiný než její předchozí klienti. Čekala, že se bude ptát na průběh hlavního líčení a její názor na vývoj případu, ale kupodivu o konzultaci s ní nestál. Nechápala, proč tomu tak je, ani proč ji to vadí.

„Bud' je mu to jedno anebo ví o trestním řízení víc, než připouští.“ Vzpomněla si na poznámku uvedenou v protokole o jeho výslechu. Ctirad nebylo jeho původní jméno.

„Možná by stálo zato zjistit, co podnikal pod svým vlastním a proč požádal o změnu,“ napadlo ji, ale pak si řekla, že přemýšlí jako státní zástupkyně.

„Okamžitě ho musím pustit z hlavy,“ přikázala si.

Však je Vlasta vyrozumí, až vymyslí, co bude s případem dělat dál.

x

Ctirad stál nedaleko budovy státního zastupitelství a přemýšlel o další strategii. Zatím vše probíhá podle plánu. Věděl, že má nejméně měsíc, než Vlasta znovu podá obžalobu.

„Spousta času,“ říkal si a byl osudu vděčný za šest semestrů práv, které se mu podařilo před deseti lety vystudovat a díky nimž se v trestním řízení obstojně orientoval. Na Vlastu si pamatoval z občasných přednášek, havraní hřiva i její školní aktivita nešly přehlédnout. Ona ho ovšem nepoznala, což přičítal vlastním absencím při výuce i kratším vlasům, které teď nosil.

„Naštěstí,“ pomyslel si teď potěšeně, když ji uviděl ve dveřích státního zastupitelství.

„Ještě dvě setkání a bude moje.“

Vykročil jí naproti a s uspokojením zaregistroval lehký ruměnc, který jí polil tvář, když ho spatřila.

„Vlastně není tak hrozný,“ napadlo Vlastu, když se k němu blížila. „A já nutně potřebuju pohnout se spisem. To, jak vypráví o sobě, mě k něčemu novému určitě navede,“ přesvědčovala sama sebe a snažila se zaplašit výčitky svědomí z nepatřičného kontaktu s osobou, kterou vyšetřuje.

Ctirad pozdravil, kývla mu na pozdrav a beze slov spolu vykročili směrem ke kavárně.

„Mám všechno pod kontrolou,“ říkala si Vlasta, ale srdce se jí v jeho přítomnosti okamžitě rozbušilo a pochopila, že je ztracená.

Ctirad slavil vítězství dřív, než čekal. Ten večer, kdy ho Vlasta pozvala k sobě domů, mu pro jeho záměry stačila jen chvilka a červené desky spisu našel i v mihotavém světle svíček.

„Zatím jsem vždycky vyhrál,“ říkal si, když ji nad ránem opouštěl.

x

“Něco pro vás mám,“ zahlaholil Ctirad ve dveřích advokátní kanceláře a bez vyzvání vstoupil dovnitř. Sekretářka chtěla neobjednaného klienta zastavit, ale Šárka Poupětová ho už posunkem zvala dál. Sekretářka si povzdychla a zavřela za ním dveře advokátciny kanceláře.

„Snad si na něho dá pozor,“ zadoufala. Byla to atraktivní padesátnice, která svého vzhledu v mládí bohatě využívala. Dnes jí stačil jediný pohled, aby vytušila, že co Šárka nazývá těkavým pohledem a Vlasta pichlavými očima, je výjimečná dávka mužské přitažlivost. Byla přesvědčena, že Ctirad si je svých kladů vědom a využívá je ve svůj prospěch.

„Koneckonců proč ne,“ pomyslela si s pochopením při vzpomínce na své zážitky z mládí. Měla ovšem svou mladou šéfovou ráda a mrzelo by jí, kdyby se měla trápit.

„Obzvlášť kvůli chlapovi,“ myslela si, „který za to určitě nestojí.“

Za zavřenými dveřmi mezitím Šárka nasucho polkla a z jeho intimní blízkosti o samotě se jí zatočila hlava.

„Hlavní líčení ještě není nařízeno, přesto jsem ráda, že jste se konečně ukázal.“

„Myslím, že žádný soud nebude,“ usmíval se Ctírad a podal jí list papíru. Okamžitě věděla, o co jde.

„Kde jste k němu přišel?“

„No, myslím, že byste to snad ani nechtěla vědět,“ usmíval se na ni stále Ctírad, zatímco Šárka přemáhala příval vzteku, vzrušení i ohromení.

„Ale nebojte, neprovedl jsem nic protiprávního. Koneckonců patří mi a vám jsem ho přinesl jen proto, abyste ho někam pořádně ukryla. A protože bez toho papíru je spis k ničemu, předpokládám, že žádný soud nebude.“

Nevzmohla se na žádnou reakci.

„Takže si myslím, že se už nevidíme. Mějte se a díky.“

Otevřel dveře a byl pryč.

Držela v ruce dopis, který ho usvědčoval, a cítila, jak ji pálí v prstech.

„Jak se k němu proboha dostal?“ Snažila se zaplašit myšlenku, která se jí stále vracela. Musí se přesvědčit.

Zvedla sluchátko a vytočila státní zastupitelství.

„Dobrý den, tady advokátní kancelář, doktorka Poupětová. Ráda bych se dnes odpoledne podívala do trestního spisu Ctírada Hedvábného. Bylo by to možné?“ zeptala se téměř prosebně a doufala, že kladná odpověď vyloučí její podezření. Marně.

„V počítači vidím, že tady spis nemáme,“ zněla odpověď. „Už měsíc ho má u sebe státní zástupkyně Vlasta Hájková.“

Šárka opatrně položila sluchátko a srdce se jí rozbušilo.

„Musel ji podvést nebo vydírat,“ pomyslela si. Nenapadla jí žádná jiná možnost, jak by se obžalovaný mohl dostat k trestnímu spisu a nepozorovaně z něj odebrat hlavní důkaz.

x

„Bylo to neetické a neprofesionální, ale úžasné.“

Vlasta seděla ve své kanceláři a těšila se na večer. Nebyla schopna soustředit se na práci, a tak jen hleděla před sebe a v duchu si přehrávala scény z včerejšího večera a noci se všemi doteky a laskáním. Věděla, že musí být opatrná, ale rozechvění z jeho blízkosti všechny obavy překonalo.

„Stejně to byl vzrušující měsíc,“ pomyslela si. Každý den jí vyprávěl kousek svého příběhu a ona se celý den v práci těšila na setkání. Uvědomovala si, že ji napíná jako Šeherezáda, ale současně přitahoval i děsil. A včera vztah vyvrcholil společnou nocí a ona byla plná dojmů, zážitků, pocitů a přání do budoucna.

Nad ránem odešel, ale byla přesvědčená, že na ni bude zase venku čekat. Toužila po něm jako po droze.

„Ctirade, pro tebe všechno,“ zašeptala jeho jméno a šťastně se usmála.

V tu chvíli ještě netušila, jak jsou její slova prorocká.

x

Šárka nevěděla, co má dělat. V podobné situaci se za deset let výkonu advokacie neocitla. Protikladné pocity mezi sebou bojovaly a ona nevěděla, jak se v nich vyznat.

„Měla bych to někomu oznámit...bůhvíjakým podvodem nebo trikem z Vlasty dopis vymohl...třeba jí lhal a spis ukradl...možná jí něco udělal... na druhé straně musím hájit práva klienta...tohle řešení je přece v jeho prospěch...advokát nemá ohlašovací povinnost...ale musím překazit spáchání trestného činu...a co lidská spravedlnost...přece ten dopis napsal a ohromujícího podvodu se dopustil...nemůžu to tak nechat...nemůžu s tou myšlenkou žít...“

Najednou věděla, co udělá. Zvedla znovu sluchátko a vytočila číslo okresního soudu.

„Dejte mi prosím pana soudce Malého.“

Ano, její spolužák a kamarád jí určitě pomůže.

„Marceli, můžu se za tebou s něčím zastavit?“

Kostky byly vrženy.

x

Vlasta nechápala, co se děje. Ctirad na ni venku nečekal a ani během večera se neozval. Bezmyšlenkovitě bloumala po bytě a nebyla schopna myslet na nic jiného. Před očima stále viděla jeho oči.

Pak její pohled padl na stůl a červené desky trestního spisu. Někde uvnitř se určitě skrývá jeho mobil.

„Klid,“ říkala si. Ale předsevzetí jí vydrželo jen pár okamžiků.

Ctirad miloval nebezpečí a vzrušení. Ve chvíli, kdy našla číslo jeho mobilu v protokole o výslechu, řítil se právě po dálnici dvousetkilometrovou rychlostí a kličkoval mezi pomalejšími vozidly. Přijal hovor až po pátém zazvonění. Nečekal, že zavolá tak brzy, ani že se bude schopna se tak rychle dopátrat jeho mobilního čísla. Přidržel mobil u ucha ramenem a belskově vyhodnocoval situaci.

„Ahoj miláčku. Toužím po tobě. Kde jsi?“ vyhrkla na něho.

Bude se jí muset nějak zbavit. Pokusil se přehodit telefon k druhému uchu, ale hladký přístroj mu vyklouzl z dlaně a spadl mezi pedály.

„Ksaku,“ ulevil si a sehnul se k podlaze.

Ze sluchátka místo odpovědi uslyšela zvuky drceného skla a lisovaného plechu.

„Ctirade!!“

A pak už jenom ticho.

x

O tři měsíce později opouštěla Vlasta město rozhodnuta se už nikdy nevrátit. Za sebou nechala deset let praxe v justici. Už nebyla státní zástupkyně – kárný senát Nejvyššího správního soudu ji zbavil funkce poté, co se na červených deskách spisu a na soudních protokolech našly otisky prstů obžalovaného.

„Ano, spala jsem s vyšetřovanou osobou a nechovala se profesionálně,“ přiznávala tehdy, ale kárnému senátu zamlčela, že se milovali, a kdyby nebylo smrtelné havárie, určitě by strávil zbytek života vedle ní.

„Začnu znovu,“ usmála se do jarního slunce a položila dlaň na vzdouvající se břicho, v němž dřímá nový život.

„A budu ti pořád vyprávět o tátovi,“ řekla polohlasně. „Tolik toho o něm vím! Koneckonců kdo ví, zda nebyl nevinný – usvědčující důkaz se někam ztratil. Budeš hezký po něm a chytrý po mně. A bude z tebe právník,“ slibovala nenarozenému dítěti a těšila se na budoucnost.

x

Šarmantní sekretářka během let strávených v advokátní kanceláři přivykla Šárčiným osamělým večerům. Uvařila obhájkyni silnou kávu a rozloučila se.

Šárka Poupětová unaveně hleděla na hřbety sbírek zákonů vyrovnané na policích, na zarámované vysokoškolské diplomy, osvědčení a certifikáty rozvěšené po místnosti. Pak vzala ze stolu spis se jménem Ctirada Hedvábného a odepsala jej z evidence klientů. Ze zalepené obálky vytáhla na ostré světlo zářivek dopis, kvůli němuž Vlasta přišla o práci a její klient o život.

„Jako advokát jsem selhala,“ přiznala si. „Tu informaci jsem si měla nechat pro sebe.“

Přemýšlela, jak odčinit vinu, když už není jediný, kdo jí mohl odpustit. Pak sundala ze zdi osvědčení o způsobilosti vykonávat advokacii a namísto něj vložila do rámečku dlužní úpis.

„Jako memento,“ pomyslela si. „Abych nezapomněla.“